

■ Fransa’da, Ermeni jenosidini yadsımayı suç hâline getiren bir yasa tasarısının Ulusal Meclis’e getirileceğinin açıklanması ve ardından 22 Aralık’ta kabul edilmesi, Türk yöneticilerini ve şovenist çevrelerini bir kez daha ayağa kaldırdı. Konu duyulur duyulmaz toplanan TBMM’nde grubu bulunan 3 parti (AKP, CHP, MHP) hemen bir ortak açıklama yaparak Fransa’yı kınadılar, onun suçlarını sayıp dökmeye başladılar. TBMM; Kürt sorunu gibi en önemli konularda bile anlaşılamayan, birbirlerine olmadık hakaretlerde bulunan, hattâ birbirlerini rahatlıkla “vatana ihanet”le suçlayan burjuva partilerinin konu “Ermeni jenosidi” olduğunda bir kez daha “gözyaşartıcı bir dayanışma” sergilemelerine tanık oldu. Konuyu ele alan bir haberde şöyle deniyordu:

■

■ ■ “Fransa’ya en sert tepkilerden biri de dün TBMM’den geldi. AK Parti, CHP ve MHP Grup Başkanvekilleri ortak bir bildiri hazırladı. AK Parti Grup Başkanvekili Mahir Ünal, CHP Grup Başkanvekili Muharrem İnce ve MHP Grup Başkanvekili Oktay Vural, TBMM Başkanı Cemil Çiçek ile görüştü. Bunun üzerine ‘Fransa’ya kınama bildirisi’ Meclis Genel Kurulu’nda birleşimi yöneten Meclis Başkanvekili Meral Akşener tarafından ‘Meclis Başkanlığı açıklaması’ şeklinde okundu. AK Parti, CHP ve MHP milletvekilleri bildiriye ayakta alkışladı. Bildiride, böyle bir teklifin Fransa Ulusal Meclisi Genel Kurulu’nda görüşülecek olması ‘Vahim, kabul edilemez ve tarihî bir hata’ şeklinde değerlendirildi.” (Hamdi Ateş/ Evrin Güvendik, “3 partiden ortak tepki”, Sabah, 21 Aralık 2011)

■

■ ■

■

■ ■ Ermeni jenosidinin yadsınmasını para ve hapis cezasıyla cezalandırmayı öngören sözkonusu yasa tasarısının gündeme gelmesinden ve özellikle de 22 Aralık’ta Fransa Ulusal Meclis’inde kabulünden sonra Türk burjuva partileri ve şoven burjuva basını Fransa’ya gösterdikleri bildik tepkiyi gösterdiler: Jenosidin ve Ermeni halkına yaşatılan büyük acının bir kez daha yadsınması. Buna Fransa’yı hedef alan ve Başbakan R. Tayyip Erdoğan tarafından açıklanan başka önlem ve tehditler de eklendi. Bu bay ve bayanlar, Fransa’yı “anlatım özgürlüğü”nü kısıtlamakla suçlarken bir yere kadar ya da soyut olarak “haklı”lar. Elbette Fransa’da ya da başka bir yerde, Ermenilerin, Yahudilerin vb. jenoside tâbi tutulmadığını söylemek bir cezayı gerektirmemeli. Bunun da ötesinde akademisyenler, düşünürler, yazarlar HERHANGİ bir tarihsel haksızlığın jenosid kategorisine girmediği, hattâ yaşanmadığı kanısında iseler bu düşüncelerini özgürce dile getirebilmeliler.

■

” ”

”

” ” Ancak burada bir kez daha şeytanın ayrıntıda gizli olduğu bir durumla karşı karşıya bulunuyoruz. Sözümona anlatım özgürlüğünün bu ateşli savunucuları; son yıllara kadar Türkiye’de “Ermeni jenosidi”nden söz etmenin bile olanaksız olduğunu, buna cüret edenlerin başına neler geldiğini, Türk burjuva devletinin ve onun “sivil toplum” içindeki organlarının Anadolu’daki Ermeni kültürü ve tarihinin izlerini silmek için onyıllardır uğraş verdiklerini, jenosid kalıntısı Ermenilere yaşamı zehir etmek için ellerinden gelen her şeyi yaptıklarını, “Ermeni” sözcüğünün kendisinin bir hakaret olarak kullandıklarını vb. unutmuş gözüküyorlar. Onlar, başkasının gözündeki çöpü gören, ama kendi gözlerindeki merteği görmezden gelenlerin konumuna düştüklerinin bile farkında değiller. Kollektif ömürleri Türk-olmayan halklara ve Türk işçilerine, devrimci ve ilerici güçlerine karşı işledikleri ve işlemeye devam ettikleri suçları gizlemekle ve yadsımakla geçen bu kişiler için şunu da ekleyebiliriz: Anlatım özgürlüğünü, Ermeni jenosidi gibi ağır bir suçu yadsımak için ve bu amaçla “savunmak” ve onu bir çeşit “insanlık suçlarını yadsıma özgürlüğü”ne dönüştürmeye çalışmak, hiçbir inandırıcılık taşımadığı gibi bu özgürlüğe yapılabilecek en büyük kötülüktür de. Ali Bayramoğlu şu sözleri söylerken tümüyle haklıdır:

”

” ” “Ne var ki, 1915 yılında yaşananları ‘soykırım’ olarak nitelemek Türk Ceza Hukuku’nda hâlâ suçtur. Pekçok kişi 301. Madde’den ‘olmamış bir olayı oldu göstererek Türk milletine hakaret’ gerekçesiyle mahkûm edilmiştir. Bu durumun şekil, düşünce ve ifade özgürlüğü, serbest tartışma ortamı açısından Fransa’daki durumdan hiçbir farkı yoktur.” (“Soykırım ve Yasa”, Yeni Şafak, 21 Aralık 2011)

”

” ”

”

” ” Bu konu çerçevesinde -lehte olsun, aleyhte olsun- söylenen ve yapılanlar; Balkanları ve Anadolu’yu bir “halklar mezbahası”na çevirmiş bulunan Osmanlı ve İttihat ve Terakki gericiliğinin ve onların, atalarının izinden giden bugünkü mirasçılarının niteliğini bir kez daha gözler önüne seriyor. Türkiyeli tutarlı demokrat ve enternasyonalistler ötedenberi, “kendi” paşalarının, burjuvalarının ve toprak ağalarının boyundurukları altında tuttukları halklara karşı işledikleri ağır suçları kınamakla kalmamışlardır; onlar bir anlamda bu ağır suçların pici olan ve jenosid, kıyım, etnik temizlik yoluyla oluşturulmuş bulunan Türkiye Cumhuriyeti’nin gayrimüslim halklara, Kürt halkına ve Türk halkının siyasal bakımdan ileri ögelerine karşı işlemeye devam ettiği benzer suçları da kınamışlardır. Ve elbette onlar; 19. yüzyılın sonlarından 21. yüzyılın başlarına kadar uzanan tarih diliminde Almanya, Fransa, Britanya, ABD gibi emperyalist ülkelerin Ermeni halkı da içinde olmak üzere, özelde Anadolu, Ortadoğu, Balkanlar, Afrika halklarına ve genelde dünya halklarına karşı işledikleri ve işlemeye devam ettikleri zulüm, kıyım ve insanlık suçlarını da kınamışlardır. Ne var ki BU kınamanın, sadece bu gibi özel durumlarda Fransız sömürgecilerinin ve emperyalistlerinin

suçlarını sayıp döken Türk gericilerinin sahte ve ikiyüzlü tutumuyla hiç, ama hiçbir ortak yanı yoktur. Geçmişte Cezayir ulusal kurtuluş savaşçılarına karşı Fransız emperyalistlerini onlar savundu. Fransız (ve diğer ülkelerin) emperyalistleriyle birlikte Afganistan, Libya, Suriye vb halklarına karşı savaşan onlardır. İran'a karşı plânlanan savaşta kullanılacak –ve içinde Fransa'nın da yer aldığı- ABD/ NATO füze kalkanını topraklarına yerleştiren onlardır. Suriye'deki Baas rejimini devirmek için İskenderun'da kurulu komuta merkezinde ABD ve Britanya'nınkilerin yanısıra Fransa istihbarat örgütleri ve özel kuvvetleriyle elele çalışan gene onlardır. (1) Bir kaç ay sonra bu krizin atlatılması hâlinde, bu yaşananları ve söylenenleri unutacak ve Fransız emperyalistleriyle bir kez daha sarmaş dolaş olacak olanlar da gene Türk gericileri olacaktır.

”

” ”

”

” ” Tutarlı demokrat ve enternasyonalistler; elleri son yıllarda Fildişi Sahili, Irak, Orta Afrika Cumhuriyeti, Afganistan, Libya, Suriye halklarının kanlarıyla lekelenmiş olan Fransız emperyalistlerinin ve Sarkozy kliğinin, Ermeni halkına ve onun acılarına sahip çıkma girişimlerine de aynı ilkesel tutumu göstererek karşı çıkarlar. Herşeyden önce, Ermeni halkının geçmişte uğradığı ağır zulüm ve haksızlıklardan ötürü, diğer halklara olduğu gibi Ermeni halkına da düşman olan Fransız burjuvazisinin korumasına hiç mi hiç gereksinimi yoktur. (Kuşkusuz bunun böyle olması, Ermeni diasporasının bazı burjuva yöneticilerinin Ermeni jenosidini ABD, Fransa, Almanya gibi emperyalist devletlerin desteğiyle kabul ettirilmesi yolunu izlemelerine engel olmuyor.) Ermeni halkının siyasal bakımdan ileri ögeleri Fransa'nın, Birinci Dünya Savaşından sonra, jenosidin yaralarını sarmaya çalışan Ermeni halkına ihanet ettiğini unutamazlar. (2) Onlar, bu ülkenin yöneticilerinin ve şoven çevrelerinin 1920'lerden başlayarak Fransa'ya sığınan jenosid artığı Ermenilere nasıl baktığını ve nasıl yaklaştığını ve onları nasıl aşağıladığını çok iyi bilirler. Şunu da ekleyebiliriz: Fransız emperyalistlerinin önceleri titrek bir biçimde karşı çıkmalarına rağmen daha sonra destekledikleri ABD önderliğindeki 2003 Irak işgali, binlerce yıldır bu ülkede yaşayan ve aralarında Ermenilerin de bulunduğu çok sayıda Iraklı Hristiyan'ın terör saldırılarına hedef olmalarına ve başta Suriye olmak üzere başka ülkelere kaçmalarına yol açtı. İçinde bulunduğu güç koşullara rağmen sadece Irak'tan kaçan Hristiyan ve diğer sığınmacılara kucak açmakla kalmayan Suriye, 1915-16 Ermeni jenosidinden kaçan çok sayıda Ermeni'nin de yaşadığı bir ülke. Hâlihazırda ABD, Britanya, Fransa, Suudi Arabistan ve Türkiye'nin istikrarsızlaştırmaya çalıştıkları bu ülkede gerici bir iç savaşın patlak vermesi ya da orada ABD-İsrail-NATO güdümlü Libya benzeri bir kukla rejimin kurulmasından en çok zarar görececek olanlar arasında Ermeni ve diğer azınlık halkların ve Irak'tan kaçarak bu ülkeye sığınan insanların bulunduğu tartışma götürmez.

”

” ”

”

■ ■ Daha da önemlisi şu: Ermeni halkının, yasakların ve 45,000 avro ve bir yıl hapis cezası tehdidinin arkasına saklanmaya ve kendisini, jenosidin tartışılmasını suç ilân etmek suretiyle savunmaya hiç de gereksinimi yoktur. 20. yüzyılın bu ilk jenosidi, tarih bilincine sahip Ermeni aydınlarının ve halkının siyasal bakımdan ileri ögelerinin uzun soluklu, sistemli ve yoğun çabaları ve bu büyük suçu açığa çıkarmak için emek harcayan değişik uluslardan aydın, araştırmacı ve siyasal aktivistlerin uğraşları sonucu belgelenmiş, kanıtlanmış ve dünya halklarının kolektif belleğinde yerini almıştır.

■

■ ■

■

■ ■ O zaman şu soruyu sormak gerekiyor: Peki, Fransa Ulusal Meclisinden geçen ve Türkiye ile Fransa arasında yeni bir krize yol açmış gözükken bu yasanın gündeme getirilmesinin ardında yatan neden ya da nedenler nedir? Türk politikacılarının, akademisyenlerinin ve köşe yazarlarının büyük çoğunluğu Sarkozy kliğinin bu adımının arkasında 2012 yılında yapılacak olan devlet başkanlığı seçimlerinin yattığını düşünüyor; bu teze göre şu anda kamuoyu desteğinin daha az olduğu bilinen Nicholas Sarkozy ve onun partisi (Halk Hareketi Partisi) bu yasağı geçirmek suretiyle Ermeni-kökenli Fransız yurttaşlarının oylarının çoğunu almayı ve böylelikle diğer burjuva partisi (François Hollande önderliğindeki “Sosyalist” Parti) karşısında bir avantaj elde etmeyi kurmaktadır. Bu tezdeki gerçeklik payı çok sınırlıdır. Yani, Sarkozy kliğinin “Ermeni sorunu”nu kaşımamasının esas olarak bu faktöre dayalı olarak açıklanması pek mantıklı gözüküyor. Gözüküyor; çünkü 350,000 dolayında olan Ermeni-kökenli Fransız seçmen sayısı, 36,000,000 olan toplam Fransız seçmen sayısının sadece yüzde birini oluşturuyor. Dahası, Sarkozy’nin bu adımının, yaklaşık yarısı “Sosyalist” Partiye oy veren Ermeni-kökenli Fransız seçmenlerin tercihlerinde radikal bir değişikliğe yol açması da beklenmiyor. O hâlde Fransız devlet başkanının, seçmenlerin en fazla yüzde 0.5’inin oyunu kazanmak için böyle bir adımı atmış ve Türkiye-Fransa ilişkilerinde bu nedenle bir gerilime yol açmış olması olasılığı hemen hemen yok. Pro-Ermeni ve anti-Türk bir profil çizmenin Sarkozy’ye, Ulusal Cephe gibi faşist ve ırkçı partilerin oylarının bir kısmını çalma olanağı verdiği düşünülebilir belki; ama bu da çok geçerli bir argüman değil. Değil, çünkü Fransa’da yabancı düşmanlığı -Almanya’dan farklı olarak- esas itibarıyla “Türkler” üzerinden değil, Kuzey Afrikalı Arap-Müslüman yurttaşlar ve sığınmacılar üzerinden geliştirilmektedir.

■

■ ■

■

■ ■ Bence Fransa’nın “Ermeni sorunu”nu kaşıyarak Türkiye’yi rahatsız etmesinin ve bir anlamda onu sergilemesinin ve onun tarihsel suçlarını dünyaya anımsatmasının ardında başka niyetler ve hesaplar yatıyor. Ben bu yeni yasa girişiminin, sadece Sarkozy kliğinin, hattâ belki sadece Fransız tekelleci burjuvazisinin niyet ve hesaplarını da yansıtmadığı kanısındayım. Bu yasanın, Ermenilerle ve Ermeni jenosidiyle bir ilgisinin olmadığını haklı olarak belirten Yasin Aktay konuya kısmen doğru bir tarzda yaklaştığı 24 Aralık tarihli yazısında

şöyle diyordu:

”

” “Bu duygulara yol açan ilişkilerin bağlamına bakarsak, son zamanlarda Türkiye'nin dış politikasında, özellikle Orta Doğu'da Fransa'nın bütün etkinlik alanını daraltan bir siyaset hattındaki ilerleyişi görürüz. Arap baharının başlangıç noktasında, Tunus'ta gösteriler başladığında Tunus diktatörünün arkasında durduğunu ilân eden Sarkozy, kısa sürede olayların akışını görerek çark ettiğinde geriye nal toplamaktan başka yapacağı bir şey kalmamıştı. O esnada Mısır'da başlayan devrim süreci Türkiye'yi bütün Arap baharında ön plâna çıkarmaya başlamıştı bile.

”

” ”

”

” “Libya'da bütün kayıplarını telafi etmek üzere işgüzarca örgütlemeye çalıştığı askerî operasyondan umduğu 'Libya petrolü rüyası' da üç gün önce Libya'nın bugünkü yönetimi tarafından reddedildi. Hayallerinin suya düşmesinden birinci dereceden Türkiye'yi sorumlu gören Sarkozy'nin Ermeni kartıyla Türkiye'yi 'katliam ve soykırım' gündemiyle meşgul etmeye çalışması çilginca ama tamamen hesapsızca değil. Fransa'nın tarihini Cezayir, Suriye ve Afrika'daki katliamlarıyla hatırlamakta oldukları için büyük bir güvensizlik besleyen Arap dünyasına Türkiye'nin 'soykırımcı' bir geçmişini sunarak bir bakıma kendini temize çıkarmış olmayı umuyor. Bu yolla da Arap dünyasında Türkiye'nin yerini bozup oraya kendini daha sağlam yerleştirmeyi hesaplıyor.” (“Tarihle ilgisi yok, olay bugün cereyan ediyor”, Yeni Şafak, 24 Aralık 2011)

”

” ”

”

” “Pro-AKP ya da “yeni-Osmanlıcı” önyargıları yüzünden Fransa açısından oldukça karamsar (örneğin, “Fransa'nın Libya petrolü rüyasının bittiği”) ve Türkiye açısından da fazlasıyla iyimser (örneğin, “Türkiye'nin Arap Baharında ön plâna çıktığı”) saptamalar yaptığını ve hayli subjektif bir tablo çizdiğini unutmamak kaydıyla Aktay'ın bu analizine katılabiliriz. Yazar, a) Bölgeyi 400 yıl kadar kamçı, kılıç ve darağaçlarıyla yöneten Osmanlı İmparatorluğu'nun geçmişinin ağır tarihsel yükü nedeniyle Türkiye'nin Arap dünyasındaki imajının öyle pek de parlak olmadığını ve b) Fransa'nın ve -aralarında ABD, Britanya, Almanya'nın da bulunduğu- diğer Batı ülkelerinin Ortadoğu politikalarını, Türkiye'nin fazla güçlenmesini istemeyen İsrail'in çıkarlarını gözönünde tutarak oluşturduklarını unutmuş ya da görememiştir.

”

” ”

”

” “ABD ve onun NATO içindeki bağlaşıklarının bu ara iyi ilişkiler içinde olmaları ve Suriye ve İran'a yönelik saldırı plânları nedeniyle Türkiye'ye karşı bir tavır içinde olamayacakları

düşünülebilir; ancak böylesi bir yaklaşım neredeyse tümünden yanlıştır. Kural olarak emperyalist devletler, belli taktiksel bağlaşımlar içinde oldukları koşullarda bile Türkiye gibi görece güçlü ve bölgesel aktörleri denetim altına almak, olanaklıysa zayıflatmak ve her zaman bir taşla bir kaç kuş vurmak isterler. Dolayısıyla, Ortadoğu politikalarının odağında, stratejisi her zaman bölge ülkelerinin birbirine düşman küçük birimlere bölünmesi ilkesi yatan İsrail'in "güvenliği"nin bulunduğu ABD ve Batı Avrupa emperyalistlerinin "güçlü bir Türkiye"den yana olması beklenemez. 6-7 Ekim 2011 tarih ve "Sıfır Sorun Siyasetinin Sonu ya da Bindiği Dalı Kesmek" başlıklı yazımda şöyle demiştim:

”

” ”

”

” ” “ABD ve NATO tarafından Suriye’yle bir savaşa itilen Türkiye’nin böyle bir tuzağa düşmesi hâlinde, arkasında bu güçlerin ciddi bir desteğini bulamaması olasılığı çok yüksektir. Bu güçlerin böylesi bir savaşı; gereğinden fazla palazlanmış, Telaviv için potansiyel bir tehlike oluşturan ve yeni bir Osmanlı İmparatorluğu düşleri gören Türk ortaklarını hizaya sokmak ve zayıflatmak için önemli bir fırsat saydıkları hemen hemen kesindir. Böylece onlar hem Suriye kalesini düşürebileceklerini, İran’ı yalnızlaştırma hedeflerine bir adım daha yaklaşacaklarını ve böylelikle Ortadoğu’yu İsrail için daha ‘güvenli’ hâle getirebileceklerini düşünmektedirler. Yani, yaşama geçirilebilmesi hâlinde bu senaryonun bir başka sonucu; bir savaş batağına itilen Türkiye’nin ‘Kürt sorunu’nun içinden çıkılmaz hâle gelmesi, ekonomisinin ağır darbeler yemesi, bölgedeki potansiyel bağlaşıklarından izole edilmesi ve dolayısıyla şimdikinden çok daha zayıf hâle gelmesi olacaktır. ABD ve ortakları buna benzer bir oyunu 1980-88 İran-İrak savaşı sırasında, kendi adamları olan Saddam Hüseyin için de tezgâhlamışlardı.”

”

” ”

* * * * *

”

” ” Burjuvazinin ve emperyalizmin tarihi, sadece bu gibi insanlık suçlarıyla değil, böylesi suçların üstünün örtülmesi ve sorumlularının aklanması tarihidir. Ermeni jenosidinin olsun, diğer jenosid ve kıyımların ve tarihsel haksızlıkların olsun hesabını sadece ve sadece kendi devrimci öncü müfrezelerinin yönetimi altında ayağa kalkan ya da kalkacak olan işçi sınıfı ve ezilen halklar sorabilir.

”

” ”

”

” ”

”

” ” DİPNOTLAR

”

” ” (1) MOSSAD'a yakınlığıyla bilinen DEBKAF ile adlı internet sitesi Kasım ayı sonlarında;

ABD, Fransa, Kanada, Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri ve Türkiye’den bir grup askerî yetkilinin Suriye sınırındaki İskenderun’da işgal plânı yaptığını yazmıştı.

”

” ”

”

” ” Daha önceleri CIA ve DIA (Defence Intelligence Agency/ Savunma İstihbarat Ajansı) gibi örgütlerde çalışmış olan ve bu örgütler içindeki ilişkilerine dayanarak son gelişmeleri izleyebilen Philip Giraldi The American Conservative (=Amerikalı Muhafazakar) adlı dergide yayımlanan yazısında bu saptamayı doğruluyor ve şöyle diyordu:

”

” ” “Suriye sınırındaki İskenderun’a inen işaretsiz NATO savaş uçakları, müteveffa Kaddafi’nin cephaneliklerinden aldıkları silâhların yanı sıra, yerel gönüllüleri eğitilmiş askerlerle boy ölçüşebilecek hâle getirmekte deneyimli Libya Geçici Ulusal Konseyi’ne bağlı gönüllüleri taşıyorlar. İskenderun, Suriye Ulusal Konseyi’nin silâhlı kolu olan Özgür Suriye Ordusu’nun da karargahı. Arazide bulunan Fransız ve İngiliz özel kuvvetler eğitmenleri Suriyeli asilere yardım ederken, CIA ile ABD özel kuvvetleri, savaşçıların Suriye askerî birliklerinden kaçınabilmesini sağlayan iletişim donanım ve istihbarat sağlıyorlar.” (“NATO vs Syria”/ “NATO Suriye’ye Karşı”, 19 Aralık 2011)

”

” ”

”

” ” (2) Fransız emperyalistleri, Birinci Dünya Savaşından sonra Osmanlı topraklarının paylaşılması sonrasında, Ermeni halkının yaşadığı korkunç trajediyi kötüye kullanmış ve jenosid sırasında topraklarını yitiren bazı Anadolu Ermenilerini kendi birliklerine katmışlardı. Bir süre sonra ise, Birinci Dünya Savaşının yorgunluğunu yaşayan Fransız emperyalistleri Kemalistlerle anlaşarak Anadolu’dan çekilmeyi kararlaştırdılar. Bunun üzerine, yitirdikleri topraklarını geri almak amacıyla Fransız ordusuyla işbirliği yapan bölge Ermenileri, Türk gericilerinin yeni saldırılarının hedefi hâline geldiler ve yeniden ağır kayıplar verdiler.

”

” ”

”

” ” 24-25 Aralık 2011

